

Uz svetkovinu Presvetoga Trojstva - titulara naše župe

29.05.2021 16:31

Razmišljanje

Svetkovina Presvetoga Trojstva, te najuzvišeniije tajne naše vjere, svima nam je poziv na prisnije zajedništvo vjere i na produbljenje spoznaje o Bogu i otajstvu njegova života. Pogotovo što živimo u svijetu u kojemu se o Bogu govori uopćeno i prilično nejasno i neprecizno. Kao da je govor u Bogu nešto usputno ili kao da je suvišno produbljivati istine koje se tiču njegova otajstva. Zato je Isus svoje učenike poučavao ne tehnikama življenja ni zemaljskoj dobrobiti, već ih je poučavao istini u trojstvenome Bogu. U tom smislu im je dao i poslanje nakon svoga uskrsnuća, kako smo čuli u današnjem evanđeoskom odlomku: “Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!”. Apostoli su, dakle, trebali sve ljude poučavati istinama o Ocu i Sinu i Duhu Svetome, te ih čuvaju čvrsto utisnutima u svoje biće, jer je to najvažniji nauk kojemu ih je on poučio.

A kada je već naš Gospodin poučavao svoje učenike, onda im je, otkrivajući tajnu Božjega Trojstva, skrenuo pozornost na činjenicu da Božje otajstvo se može usporediti s roditeljstvom, te tako barem malo bolje odškrinuti njegovu tajnu i produbiti spoznaju. Zato nam je i predstavio Boga kao Oca, Sina i Duha Svetoga, pri čemu je i nama ljudima moguće poći putem ispravnog razumijevanja Božjega otajstva. Stoga, ako polazimo od vlastitoga života, od konkretne svakodnevnice, vidimo da u roditeljskome odnosu postoji nešto trojstvenoga. Naime, kad kažemo riječ roditelj, bilo da je riječ o ocu ili majci, već se pretpostavlja da postoji i dijete koje svakog roditelja bitno obilježava. Da nije djeteta, ne bi se moglo govoriti o roditeljstvu. Jednako tako, svaki govor o odgovornom roditeljstvu pretpostavlja govor o cjelovitosti roditeljske zadaće. Ako bi otac i majka skrbili samo o jednoj dimenziji života svoga djeteta, onda bi na nedostatan način vršili svoje poslanje. Ako bi inzistirali na tjelesnoj izgradnji, a zanemarili duhovnu, ili obrnuto, pogriješili bi i njihovo dijete se ne bi razvilo dobro i potpuno. Ako bi roditelji svojoj djeci zajamčili i prenosili samo izvanjske vještine i tehnike življenja, a ne bi ih odgajali u istome duhu kojim sami žive, nedostatan bi vršili svoje poslanje. Izgradili bi svoju djecu u tjelesnom smislu, možda kao zdravu i sportsku, s dobrim pretpostavkama za struku, posao i druge vrste zanimanja, ali ako im ne bi u karakter utisnuli iste vrijednosti i ljubav koju sami nose u duši, ne bi im dobro prenijeli sve što su dužni prenijeti. A upravo to je vrlo čest slučaj: roditelji svojoj djeci mnogo toga prenesu, pouče ih mnogim vještinama i saznanjima, ali im ne utisnu u karakter snagu svoga duha, te ta ista djeca mnogo toga imaju što su naslijedili ili odgojem stekli, ali su ostali u raskoraku s pravim vrijednostima. Na žalost, mnogi roditelji ne vide koliko je krnj takav odnos i koliko dovede do besmisla odnos između roditelja i djece.

Zato polazeći od te konkretne životne slike možemo produbiti istine u koje nas upućuje naš Gospodin kad nam Boga naviješta kao Oca i Sina i Duha Svetoga. Isus je govorio o Ocu koji je svome Sinu prenio sav nauk, svu istinu, ali i ljubav i sve što je posjedovao. Zato mu je bilo stalo da apostoli pouče sve narode ‘učeći ih čuvati sve što im je on zapovjedio’. A on im je zapovjedio čuvati zapovijedi Očeve, kao i čuvati svu istinu u koju ih je uveo. Upravo odnos koji postoji između Oca i Sina, s druge strane, postaje uzor po kojemu i ljudi trebaju oblikovati svoje ponašanje. Jer Otac i Sin ništa ne čine bez Duha Svetoga, već

naprotiv, sve čine u istome Duhu. Zato je njihovo predanje i primanje savršeno, jer Sin nije od Oca primio istine i zapovijedi, pouke i druge darove, pa da je onda s njima samostalno raspolagao. Naprotiv, od Oca je primio sve, a to sve što je primio, primio je u Duhu Svetome, to jest u zajedništvu i ljubavi Duha Svetoga. No nije samo primio u Duhu Svetome te darove, već je na taj način on svime i raspolagao, čime se pokazuje cjelovitost njihova odnosa. Da nije snage i spone Duha Svetoga, sve što je primio rasplinulo bi se kao u vjetar, jer ne bi bilo korišteno u onom duhu u kojem je predvidio onaj koji je te darove i dao. Upravo zato je Presveto Trojstvo znak cjelovitosti roditeljske službe i zadaće. Otac i Sin savršeno sve jedan drugome daju i primaju, jer daju i primaju u snazi ljubavi Duha Svetoga.

Odatle izvire i zadaća za nas kršćane. Ne samo da shvatimo malo bolje otajstvo presvetoga Trojstva, već da po tom otajstvu i živimo. Na poseban način valja primijeniti ove istine na odgojne odnose. Takvi odgojni odnosi pretpostavljaju najprije da sami utisnemo po krštenju otajstvo Presvetoga Trojstva, to jest da smo primili kao dar i snagu Duha Svetoga kojom su povezani Otac i Sin, te da nam je ona najvažnija vrijednost koja nas oblikuje i izgrađuje. A kad smo primili dar Duha Svetoga, onda smo odlučili živjeti snagom tog božanskog Duha, a ne samo da živimo svoju kršćansku vjeru kao interesni odnos u kojem smo primili određene darove, izvan čega nas više ništa ne zanima. Upravo je snaga Duha Svetoga ta 'sva vlast' koja je dana našem Gospodinu, a koju on daje nama. Zato i on nas poziva da prihvatimo tu snagu, te da njome budemo neizbrisivo obilježeni, te da je utiskujemo u živote drugih, koji će biti toliko izgrađeni i odgojeni koliko budu primali snagu Duha Svetoga koja nam dolazi od Oca po Sinu.

(Ivan Bodrožić)

[Vrh stranice](#)